

*LAMPADARUL
DE AUR*

Drepturile Duhului Sfânt
în Casa lui Dumnezeu

G.H. Lang

Drepturile Duhului Sfânt
în
Casa lui Dumnezeu

UN APEL
LA LIBERTATE SCRIPTURALĂ
ÎN SLUJIREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

G.H. Lang

Iubiți frați,

Domnul N. m-a informat despre dorințele voastre cu privire la ce am spus la întâlnirea voastră anuală despre robul necredincios din pildele Domnului nostru, de la Luca 19 și Matei 25, și anume că doriți ca astfel de subiecte să lipsească din slujirea mea viitoare.

În mai multe scrieri de-ale mele am accentuat datoria bătrânilor locali de a împiedica în mijlocul lor slujirea pe care ei o consideră nescripturală sau păgubitoare și că aceasta, și nu recurgerea la o poziție de control, este calea scripturală de a acționa în privința unei astfel de slujiri. Ca urmare voi fi gata, bineînțeles, să respect dorințele voastre, dacă Domnul mă va trimite din nou la strângerile de a căror rânduială voi sunteți responsabili înaintea Lui, chiar dacă personal cred că, în acest caz specific, deși aveți dorința de a face ce este corect, acționați părtinitor, și nu pentru adevăratul bine al poporului lui Dumnezeu sau în interesul real al adevărului.

Îmi este mai ușor să primesc propunerea voastră datorită modului binevoitor și frățesc în care a fost exprimată. Nu pot să nu o compar cu modul foarte diferit în care am fost tratat cu mulți ani în urmă de frații responsabili din orașul vostru și mă bucur și Îi mulțumesc lui Dumnezeu că acum predomină o atitudine mai bună și mai evlavioasă, lucru care este plăcut Lui.

Nu este nevoie să spun mai multe decât să vă mulțumesc din inimă pentru lucrurile bune spuse despre celelalte elemente ale slujirii mele în mijlocul vostru. Îi voi scrie personal domnului N. asupra unor aspecte ale acestor chestiuni și sunteți bineveniți să citați ce îi voi scrie, dacă veți dori.

Încredințându-vă harului Domnului Isus pentru slujirea voastră sfântă și responsabilă în casa Lui,

al vostru, plin de afecțiune în El,

G.H. Lang

Scumpul meu frate,

Am alăturat acestei scrisori răspunsul la scrisoarea ta frățească de lămurire, scrisă în numele fraților supraveghetori, pentru care le mulțumesc atât lor, cât și ție. Mi-am exprimat în ea sincera mea apreciere pentru tonul amabil în care mi-au scris frații, același lucru fiind adevărat și în legătură cu scrisoarea ta binevoitoare.

Am remarcat diferența binevenită față de acțiunea întreprinsă în anul 1918 sau 1919. Scumpii frați care conduceau atunci adunările din părțile voastre mi-au cerut în mod expres și urgent (printr-o telegramă) să expun înaintea unei străngeri a fraților din toată țara anumite particularități ale vederilor mele profetice. La încheierea acelei străngeri, unul dintre cei mai în vârstă frați din orașul vostru, care acum este la Cristos, m-a asigurat că, în timp ce unii au încuviințat invitația cu o inimă în întregime sinceră, alții au făcut-o pentru că sperau că, în urma întâlnirii, slujirea mea legată de acest subiect va fi împiedicată, sau măcar prejudiciată. Evenimentele ulterioare au întărit afirmația lui, după cum îți poți aminti.

Menționez aceasta acum pentru a accentua responsabilitatea solemnă care apasă asupra conducătorilor în Casa lui Dumnezeu atunci când se ocupă de chestiuni legate de slujirea Cuvântului în mijlocul lor. Căci acei frați au privat efectiv oile Domnului aflate în grija lor de orice ajutor ar fi binevoit Domnul să-l trimită prin mine, în cei treisprezece ani care au urmat. Pentru aceasta e posibil că Marele Păstor îi va trage la răspundere.

Permite-mi să-ți spun cum am reînceput cu cinci ani în urmă, din proprie inițiativă, să particip la conferințele voastre. Chiar înainte de conferință s-a întâmplat să fiu prin acea zonă și, împreună cu un frate scump, m-am bucurat că străngerile voastre încă urmează modelul nou-testamental al libertății în slujire. Fratele mi-a spus: „Dacă ești așa de convins de aceasta, nu ar trebui să-i sprijini pe frați în drumul lor participând la străngeri?” După unele ezitări (având în vedere circumstanțele menționate mai sus), am decis să particip și am fost bucuros să aflu că, fără să știe ce aveam de gând, un prieten a avut îndemnul să pregătească calea din partea voastră. Cuvintele voastre binevoitoare cu privire la slujirea mea în general mă îndreptățesc să sper că acest pas a fost de la Domnul.

Mi-am exprimat în scrisoare disponibilitatea să fac așa cum dorește fratele, adică să nu mă ocup de subiecte precum cel despre robul necredincios, despre care vorbește Domnul în Luca 19, dar am adăugat: „dacă Domnul mă va trimite din nou în mijlocul vostru”. Permite-mi să-ți spun direct că aceasta nu este o sugestie voalată că, din cauza acțiunii lor de acum, nu voi mai dori să revin. Inima mea nu va fi afectată de decizia lor. Voi căuta să fiu în întregime la dispoziția Domnului în legătură cu orașul vostru, la fel cum sunt și în legătură cu alte locuri. Dar trebuie să spun că, în diferite momente când s-au întreprins acțiuni pentru restricționarea slujirii mele, am văzut în mod foarte clar că Domnul Însuși a încetat să-mi călăuzească pașii înspre acel loc și mi-a deschis uși în alte părți.

Trebuie reținut că, atunci când este impusă o restricție care nu este după gândul Lui, drepturile Lui sunt încălcate și El știe cum să acționeze pentru propriile Lui interese și pentru îndreptățirea slujitorilor Lui. S-a întâmplat de multe ori că opoziția față de un slujitor al lui Dumnezeu într-o țară sau într-o zonă a fost urmată de faptul că Stăpânul acestuia a privat acel loc de slujirea lui și și-a trimis slujitorul în altă parte pentru a fi o binecuvântare: „căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine ... Du-te, căci te voi trimite departe” (Fapte 22:18-21).

Când acțiunea întreprinsă în zona voastră, cu ani în urmă și, concomitent cu ea, un tratament similar aplicat de către o anumită revistă mi-au creat greutate în unele părți ale acestei țări, dintr-o dată, fără nicio intenție din partea mea, s-au deschis uși spre multe alte locuri, cu sfere de lucru necesare și minunate. Pe de altă parte, când, în urmă cu câțiva ani, unii frați conducători dintr-o țară îndepărtată au impus o condiție fără a avea autoritatea Cuvântului, am stat tăcut în mijlocul lor timp de patru săptămâni, până când Domnul mi-a permis să deschid gura, chiar dacă adunarea, ca întreg, tânjea după hrană.

Acestea arată cât de important este modul în care se abordează problema slujirii, pentru a nu fi periclitată, și că cei care au această datorie trebuie să apeleze la autoritatea Cuvântului Domnului și să nu acționeze numai din perspectiva propriei lor judecăți sau preferințe, sau în funcție de atitudinea pro sau contra a unora față de o învățătură sau linie doctrinară. Este teribil de ușor să tolerezi ceea ce mulți aprobă sau să oprești ceea ce nu este pe placul oamenilor influenți și astfel să-L împiedici pe Duhul Sfânt să dea hrana de care au nevoie sufletele. Medicamentul nu este întotdeauna plăcut la gust. Dacă nu greșesc, aceasta se întâmplă pe scară largă astăzi și este un factor în scăderea eficienței slujirii spirituale, dăunând în mod real stării morale a poporului lui Dumnezeu. A existat vreo perioadă, excepție făcând (probabil) prima generație de creștini, în care vederile majorității au reprezentat adevărul? L-am auzit pe Dr. A.T. Pierson

spunând: „Există o zicală: «Adevărul este măreț și va birui». Acest lucru nu este nicidecum adevărat în acest veac. Adevărul este întotdeauna de partea minorității; și sunt atât de convins de acest lucru, încât dacă observ că sunt vreodată de acord cu majoritatea asupra oricărui subiect, mă grăbesc să trec de cealaltă parte, căci știu că sunt pe o poziție greșită.”

Nu sunt oare toți frații cu o gândire corectă tulburați de accentuarea de netăgăduit a declinului moral grav și fățiș dintre creștini? Nu ar trebui să ne întrebăm la modul cel mai serios, înaintea lui Dumnezeu, care sunt cauzele acestei stări de lucruri? Fără îndoială sunt multe, dar oare nu este foarte probabil, aproape sigur, că marea majoritate a celor pentru care suntem îndurerați sunt adepții vederilor profetice la modă? Nu sunt ei unanimi în a refuza aplicarea pildei robului necredincios creștinilor, în a se opune învățaturii despre pedepsele care vor urma după Scaunul de judecată al lui Cristos și în a afirma certitudinea unui loc în Împărăție pentru fiecare creștin? Și nu ar trebui ca frații să se întrebe în mod serios ce altceva decât slăbiciune morală poate rezulta din faptul că acele cuvinte răscolitoare ale Domnului, adresate în mod evident și cert slujitorilor Lui, sunt secătuite de toată forța și aria lor de aplicare, deoarece sunt considerate a fi adresate numai celor neregenerați, iar Scaunul Lui de judecată este deposedat de frica pe care ar trebui să o genereze în rândul acelor din poporul Lui care săvârșesc răul?

Sunt mai multe puncte de interpretare în care nu sunt de acord cu școala newtoniană de profetie. Au un caracter calvinist prea pronunțat. De asemenea, nu acordă greutatea cuvenită avertizărilor solemne adresate de Cuvânt credincioșilor. Eu cred că se înșală considerând parousia ca fiind un eveniment continuu și cred că Darby a avut dreptate când a spus că ea este o perioadă, deși a greșit poziționându-i începutul înainte de Anticrist, și nu la încheierea necezului, cum a făcut Newton. Dar am ajuns să văd clar că Newton și alții, cu un secol în urmă, au fost îndreptățiți să avertizeze că planul expunerii profetice și dispensaționale introduse de Darby a fost, per ansamblu, admițându-i elementele de adevăr, un factor care a dus la o deteriorare morală gravă în cei care l-au adoptat, deoarece el presupunea că cea mai mare parte a cuvintelor lui Cristos nu se aplica celor credincioși, lipsindu-i astfel de acele adevăruri și avertizări capabile să le cerceteze conștiințele.*

* J.N. Darby a susținut că părți considerabile din Noul Testament nu se referă la Biserică, ci doar la o dispensațiune viitoare a rămășiței evreilor restabiliți. B.W. Newton – unul dintre primii Brethren din Plymouth – i-a spus lui Darby că, făcând această deosebire, în realitate el renunța la creștinism. – *nota editorului.*

Acest lucru a devenit evident repede și la scară largă. Căci Darby însuși a arătat, nu după mult timp, că vederile lui asupra acestor subiecte nu aveau nicio putere morală să-l facă să-i fie frică de consecințele amărăciunii, calomniei, bârfei și conflictelor din întreaga lume dintre sfinți, conflicte care au distrus mărturia unității credincioșilor încredințată la început Fraților. Principalii lui aghiotanți și-au însușit și arătat din plin părerile și atitudinea conducătorului lor; și, în general (e drept, cu unele excepții binecuvântate), cei care s-au luptat intens pentru vederile lui asupra acestor subiecte au manifestat aceeași intoleranță. Cu ani în urmă a avut loc o întâlnire a conducătorilor dintre frații deschiși, între care existau păreri diferite, unde au analizat aceste întrebări disputate. Când l-am întrebat pe unul dintre cei prezenți acolo de ce nu a rezultat nimic de valoare din acea întâlnire, mi-a răspuns: „Deoarece cutare (și l-a numit pe un susținător viguros al vederilor populare) a fost ca unui mic cocoș de luptă!” Lucrul acesta iese și mai mult în evidență, întrucât Darby și mulți alții au fost, în alte privințe, oameni foarte buni și folositori.

Poate mulți nu observă până unde a mers și încă merge această atitudine. Un frate responsabil al unei adunări de frați deschiși mi-a spus clar că nu ar frânge pâinea cu nimeni care susține punctul de vedere conform căruia biserica va trece prin Necazul cel mare. L-am întrebat dacă voia cu adevărat să spună că l-ar fi refuzat și pe George Müller, dacă acesta i-ar fi căutat părțasia. Însă el a rămas neclintit în părerea lui.

Fără îndoială, cei mai mulți dintre noi nu am merge atât de departe, într-un mod atât de vădit nescriptural, încât să condiționăm părțasia de acordul în privința profesiilor, dar acesta este de obicei un test pentru acceptarea slujirii. Am citit o scrisoare de la un fost organizator al celei mai mari strângeri anuale din nord, care spunea că nu le-a fost greu să-l accepte pe James Wright din Bristol ca vorbitor, pentru că au decis, într-o discuție privată, că acesta nu-și va declara în public vederile asupra aspectelor menționate, vederi care erau similare cu cele ale lui George Müller, socrul său. Așadar, acceptarea slujirii aceluia om al credinței, care era și un învățător foarte bun, a fost condiționată tacit de omiterea unei părți din convingerile lui cu privire la adevărul lui Dumnezeu; astfel, libertatea de slujire a unui om mare, din punct de vedere spiritual, a fost restricționată de părerile oamenilor mai mici din jurul său. Permite-mi să întreb direct: a fost oare conform gândului și cerinței Capului Bisericii să se abuzeze de bunăvoința și răbdarea lui James Wright de către oameni cu mai puțină bunăvoință și mai înguști la vederi? Dacă se susține acest lucru, el trebuie justificat cu Scriptura.

Dar bigotismul poate merge mult mai departe decât atât. La ultima voastră conferință, despre care ați scris acum, un frate conducător respectat m-a întrebat

dacă este adevărat că susțin că sufletele sunt inconștiente în intervalul dintre moarte și înviere, pentru că cineva i-a spus hotărât că nu există nicio îndoială că am afirmat așa ceva. I-am mulțumit că a pus această întrebare și, cu aceeași hotărâre, am negat afirmația.

La fel, am fost acuzat, într-o revistă foarte citită, că eu susțin că cei credincioși pot fi aruncați, pentru disciplinarea lor, în iazul de foc. Niciun cuvânt de-al meu, nici rostit, nici scris, nu poate fi citat în sprijinul acestei afirmații complet false. Și totuși ea a fost făcută în scris, pentru a fi citită de zeci și zeci de mii de oameni, fiind în continuare crezută, în mod automat, de mulți. În parte, aceasta s-a întâmplat pentru că am găsit o ocazie rară de a corecta în public o noțiune greșită, lucru pe care l-am făcut recent și în mijlocul vostru, și anume faptul că eu NU consider că „întunericul de afară” este același lucru „cu iazul de foc”; acuzația de mai sus se bazează tocmai pe identificarea eronată a celor două expresii.

Răspândirea unor astfel de acuzații nefundamentate nu poate servi decât la discreditarea învățătorului și, în acest fel, prejudicierea învățaturii lui. La astfel de mijloace nevrednice recurg susținătorii vederilor populare. O muștrare privată adresată autorului articolului din acea revistă, însoțită de asigurarea hotărâtă că greșește, a fost întâmpinată de un refuz net de a crede că spun adevărul; și, având tăgăduirea mea în față, au continuat în încercarea de a întări acuzațiile împotriva mea.

Nu este dureros să vezi creștini răspândind minciuni pentru a susține ceea ce ei cred că este adevărat? Aceasta amintește de un proverb din lume care spune că diplomatul este omul care spune minciuni pentru binele țării lui. Și este oare de mirare că cei care cunosc astfel de demersuri se întrebă dacă aceste vederi comode, care lasă conștiința netulburată, pot fi adevărate, sau dacă nu există cumva o altă linie de învățatură în Cuvânt, merită să prevină o astfel de atitudine, sau cel puțin să o condamne și să dezvăluie pedepsele ce o pot însoți?

Nu cu mult timp în urmă, la o strângere de după-amiază, am avut un mesaj împotriva căruia nu s-a ridicat și nici nu se putea ridica vreo obiecție. Fratele responsabil din acel loc l-a considerat un mesaj foarte bun. Și totuși, la întâlnirea de seară, un evanghelist și un predicator au adus în discuție subiecte controversate la care eu nu m-am referit, folosindu-le ca bază pentru atacuri personale violente și îndârjite, unul dintre ei mergând până acolo încât și-a extins atacul asupra unui apreciat slujitor care nu era prezent.

În legătură cu învățatura despre răpirea parțială și cu punctul de vedere susținut de Newton, Müller, Tregelles și de alți oameni evlavioși, și anume că Biserica va fi pe pământ în timpul Necazului celui mare, editorul unei reviste care

militează cu înverșunare în favoarea învățaturii populare a scris, în octombrie 1937, cuvintele: „*Diavolul folosește toate aceste ocoluri*” (sublinierea mea). De asemenea, un renumit evanghelist, după cum mi s-a spus, a afirmat că Diavolul știa bine ce face când l-a determinat pe domnul Lang să adopte părerile pe care le are! Acesta din urmă a plecat deja de pe pământ, iar editorul este pe drumul spre acel Tribunal unde, după cum solemn a anunțat Judecătorul suprem, oamenii vor fi îndreptățiți sau condamnați după vorbele lor.

Astfel, vederile populare au fost caracterizate de prea multe ori de amărăciune și intoleranță pe parcursul existenței lor, o probă îndelungată a valorii lor morale. Ce alt efect în afară de nepăsarea sufletului poate avea o astfel de afirmație precum cea spusă răspicat de un predicator: „Indiferent cum trăiești în calitatea ta de creștin, cu siguranță ești parte din mireasa lui Cristos și vei domni cu El”? Sau care poate fi efectul unei afirmații vătămătoare similare pe care am auzit-o în 1935 de la unul care a propovăduit aceste vederi timp de șaiszeci de ani: „Fiecare credincios va fi înviat când va veni Cristos, indiferent cât de lumesc ar fi fost el”? Mulți propovăduitori ai vederilor populare nu îndrăznesc să afirme lucrurile atât de îndrăzneț, dar de fapt asta vor să spună, este ceva inerent doctrinei lor.

Pe de altă parte, victimele de seamă ale atacurilor lui Darby s-au deosebit de el tocmai în legătură cu aceste subiecte profetice. Tregelles a afirmat în scris la vremea aceea că toți știau că, dacă Newton ar fi fost de acord cu Darby în privința profețiilor, glasul acestuia din urmă nu s-ar fi ridicat împotriva vechiului său prieten atunci când a fost descoperită eroarea sa doctrinară gravă, deși temporară. Când această eroare a fost adusă la lumină, consecințele negative ale considerării Evangheliilor ca nefiind adresate creștinilor au fost văzute numai deocârm; căci cel care a observat prima dată eroarea a fost un vechi tovarăș al lui Newton, care însă nu a urmat principiile de acțiune față de un frate care a greșit, așa cum au fost lăsate de Domnul în Matei 18; nu i-a atras în particular atenția lui Newton asupra greșelii lui și nici nu a făcut nicio încercare de a-l câștiga pe fratele său, de a-l aduce înapoi la adevăr în privința chestiunii în discuție. Din contră, fără nicio avertizare, a scris și a permis să fie publicat un atac public la adresa lui, ca asupra unui eretic. Retructarea, făcută la scurt timp de Newton, a fost pe de-a-ntregul respinsă, iar oponentii lui au folosit din plin prilejul dat de eroarea lui pentru a-l scoate de pe scenă pe cel mai redutabil și învățat oponent al planului lor profetic. Strigătele sălbatice ale hăitașilor aflați în urmărirea sărmanei prăzi și-au găsit corespondentul în înverșunarea cu care a fost tratat atunci Newton, și asta în numele sacru al adevărului.

Pe lângă Newton au mai fost Müller, Henry Craik și alții, care susțineau, la fel ca și el, că Biserica va trece prin Necazul cel mare. Au fost și sfinți precum

Anthony Norris Groves și Robert C. Chapman care credeau, așa cum cred și eu, că prima înviere nu este garantată tuturor credincioșilor, ci ea este una a „primelor roade”, a răsplății. Niciunul dintre acești mari sfinți, care au fost ținte ale îndârjirii lui Darby, nu a răspuns cu îndârjire atacurilor lui. Eu însumi am căutat să urmez acest exemplu evlavios pe parcursul a douăzeci de ani de denaturare a spuselor mele. Contrastul între atitudinea acestor oameni și atitudinea lui Darby și a susținătorilor lui în această luptă a fost cu siguranță un indiciu al unei frici de Dumnezeu mai profunde, dobândite, în parte, prin acceptarea pentru ei înșiși a pasajelor solemne din Scriptură. Toți aceștia au respins teoria, necesară schemei lui Darby, conform căreia primele trei Evanghelii sunt cu precădere „evreiești”. Am combătut această idee pe larg în cartea mea „The Gospel of the Kingdom (Evanghelia Împărăției)”.

Influența crezurilor asupra trăirii este mare. Cu câțiva ani în urmă, editorul unei reviste mi-a trimis o copie a unui articol pe care voia să îl publice, în care mă ataca pe mine și vederile mele legate de răpirea pre-tribulaționistă a credincioșilor veghetori. Articolul era plin de venin și acid. Am refuzat să discut subiectul, spunând că, dacă urma să aibă loc această împrășcare cu noroi, eram gata să o suport, dar nu să particip la ea. I-am arătat că era evident că vederile sale (preluate de la Darby) nu aveau forța morală să-l împiedice să trateze cu încrâncenare și fără har un frate, la fel cum nu l-au împiedicat nici pe Darby; de asemenea, i-am spus că, deoarece cred că, în cazul în care aș mai fi în viață la acea vreme, amărăciunea și cearta ar putea face să trec prin Necaz pentru desăvârșirea mea, în loc să scap de el, nu îndrăznesc să îl tratez așa cum el intenționa să mă trateze. Din câte știu, articolul nu a fost publicat. Mă bucur să fiu acum în relații bune cu autorul lui. Poate a tras foloase din experiențele pe care el însuși le-a avut de atunci, fiind atacat și dezaprobat pentru o altă opinie de-a lui.

Încărcătura morală a oricărei învățături este testul principal cu privire la natura ei. În timp ce scriu această scrisoare, am primit următoarele rânduri de la un misionar cu experiență, având mai mult de patruzeci de ani de slujire: „Mă adâncesc în studiul amănunțit asupra Învierii selective și, până acum, cred că îndemnul și avertizările sunt foarte importante și, într-adevăr, ne determină la o umblare mai atentă și mai serioasă cu Cristos.”

Cu mulți ani în urmă, o credincioasă lucra împreună cu alții pe câmpul Evangheliei, într-o altă țară. Plină de râvnă și capabilă, a devenit supărătoare prin încercarea ei de a corecta pe toți ceilalți în slujirea lor. I-am trimis un exemplar al cărții lui D.M. Panton, „Scaunul de Judecată al lui Cristos”. Această carte conține diferite lucruri cu care nu sunt de acord, dar accentuează avertizările

pătrunzătoare pe care le dă Scriptura în legătură cu acest eveniment solemn. Sora respectivă mi-a scris că, atunci când a aflat din paginile cărții că Domnul va judeca orice lucru greșit, nu a mai simțit nevoia să judece și să corecteze pe alții. Timp de douăzeci și cinci de ani ea a continuat să fie un ajutor valoros în acea sferă de slujire.

Au trecut douăzeci și opt de ani de când am întâlnit într-o călătorie o femeie înzestrată cu daruri, care trăia pentru răspândirea Evangheliei. I-am explicat pasajele din Scriptură care arată că e posibil ca un copil al lui Dumnezeu să piardă părtășia cu Cristos în Împărăția milenară dacă umblă conform lumii sau cărnii. După optsprezece luni, am întâlnit-o din nou în țara respectivă, pe când era în drum spre țara ei de origine pentru a rezolva lucrurile în relație cu un slujitor al lui Dumnezeu care era caracterizat de o gândire lumească, ea fiind logodită cu acel om. Era hotărâtă să se despartă de el dacă acesta nu era gata să devină un ucenic cu o inimă întregă. Omul nu a fost gata pentru așa ceva, iar ea a făcut sacrificiul pe care îl hotărâse. Ea însăși a mărturisit că trezirea și hotărârea ei au fost rezultatele directe ale lucrurilor pe care le-a înțeles din discuția noastră. Nu a fost dispusă să riște acel lucru suprem pe care îl oferă Dumnezeu, și anume părtășia cu Cristos, și a fost hotărâtă să obțină o răsplată deplină. Timp de douăzeci de ani, până la moartea ei, a alergat înainte.

În anul 1923 pașii m-au dus într-un loc îndepărtat din Europa* unde, într-o adunare, erau disensiuni atât de puternice, încât timp de șase luni credincioșii de acolo nu au frânt pâinea, lucru înțelept din partea lor. Am petrecut acolo numai o seară; am accentuat aspectul solemn al Scaunului de judecată al lui Cristos, spunând exact acele lucruri care deseori îi ofensează pe frații scumpi din țara noastră. Fratele responsabil, un om puternic, hotărât, și-a spus în inima lui (după cum am aflat cu ocazia unei vizite ulterioare): „Dacă așa stau lucrurile, trebuie să îndreptăm aceste probleme.” Am avut bucuria să văd împlinite aceste lucruri; frații au luat parte din nou la Cină, cu inimi smerite și împăcați între ei, avându-L cu adevărat pe Domnul în mijlocul lor.

Am văzut astfel de rezultate, profunde și de durată; dar încă aștept să văd vreun credincios care să mărturisească că a umblat în evlavie înainte să-și însușească aceste vederi, iar apoi, ca urmare a lor, a fost abătut de la evlavie și curăție. Aceste exemple au fost date pentru a ridica întrebarea, la care frații responsabili trebuie să răspundă, cu privire la temeiurile pe care le pot oferi din Scriptură pentru împiedicarea expunerii publice în adunări a unei învățături despre care nu se poate spune că nu e sănătoasă din punct de vedere moral.

* România – nota editorului.

Nu mă preocupă nicio „școală” de gândire sau interpretare: nu aş scrie sau rosti nici măcar o propoziție în sprijinul vreuneia dintre ele. Adevărul cu privire la revenirea Domnului este afirmat în Cuvânt în așa fel, încât să impună instituirea sfințenia practică: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat”; „fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (1 Ioan 3:3, 2 Petru 3:14). Orice vederi care nu cer și nici nu produc sfințenie nu sunt în acord cu această sfințenie; orice învățătură a cărei tendință evidentă este să promoveze sfințenia trebuie măcar ascultată.

Înțelege exact sensul afirmației următoare. Nu susțin aici că vederile profetice populare au fost sau sunt cauza pentru care cei care le susțin sunt atât de des înverșunați în controverse. Cauza este starea inimii lor. Dar afirm că acele vederi nu au împiedicat niciodată această atitudine de plâns și nici nu au îndemnat la dragoste și răbdare, și că, prin însăși natura lor, nu sunt menite să facă aceasta, deoarece ele golesc Noul Testament de învățătura lui privitoare la severitatea lui Dumnezeu față de propria Lui familie, făcând astfel din *bunătatea* Lui o tentație spre o atitudine de *nepăsare*. Această abordare unilaterală, antinomiană a adevărului ascunde avertizarea care spune că cei care Îl cheamă pe Dumnezeu ca Tată trebuie să-și amintească necurmat că El este și Judecător, un Judecător care judecă pe fiecare, atât credincios, cât și necredincios, potrivit lucrărilor lui. De aceea, trebuie să ne petrecem timpul călătoriei noastre pe pământ în teamă, străduindu-ne să fim sfinți, pentru că El, Cel înaintea căruia vom da socoteală, este un Tată și un Judecător sfânt. De observat că această linie de învățătură urmează direct după chemarea de a ne întemeia speranța pe descoperirea lui Isus Cristos și se încheie cu chemarea la o dragoste de frați neprefăcută și fierbinte (1 Petru 1:13-22). Cine l-ar fi crezut pe Darby dacă el ar fi mărturisit o astfel de dragoste pentru fratele lui Newton?

Să luăm următorul detaliu ca exemplu și test. Afirmația populară este că Domnul poate veni în orice moment. Mulți oameni binecuvântați și evlavioși susțin aceasta cu tenacitate; dar dacă ar putea examina acest lucru cu discernământ, ar observa că această opinie nu este neapărat necesară pentru a duce o viață în sfințenie. Petru nu a susținut această învățătură, deoarece a știut de la Cristos că urma să trăiască până la bătrânețe, că abia atunci va muri (Ioan 21:18), și cu această așteptare a trăit el (2 Petru 1:13, 14). Nici Pavel nu a susținut-o, cu siguranță nu între momentul când Domnul i-a spus cu certitudine că va trebui să mărturisească despre El la Roma și momentul când a făcut acest lucru (Fapte 23:11).

Adevărul esențial că Domnul va veni și că fiecare trebuie să fie gata să stea în fața judecății Lui are un efect moral puternic; presupunerea că El ar putea

veni astăzi nu sporește cu nimic acest efect, după cum este arătat lămurit prin sfințenia recunoscută a unora care au respins în întregime această idee. Când William Hake i-a spus lui Robert Chapman că a întâlnit pe cineva care susținea că Domnul ar putea veni în orice moment, acest sfânt ales i-a răspuns: „Ei bine, frate Hake, sunt gata, dar aceasta nu este în Biblie”.

Întrucât cu adevărat latura morală a acestui subiect este dincolo de orice îndoială, trebuie să ne punem următoarea întrebare: „De ce un perturbator violent al păcii în Casa lui Dumnezeu ca un Darby să fie încurajat să susțină de la orice pupitru și de la orice amvon că Domnul poate veni la noapte, dar un Chapman să nu aibă voie să-și declare credința contrară decât cu riscul de a fi învinuit că îi îndurează pe frații lui și că provoacă certuri? De ce nu este nicio problemă ca unul să afirme în mod dogmatic că Biserica nu va trece, pur și simplu nu poate trece prin Necazul cel mare, în timp ce un George Müller, un James Wright, un David Baron sau un A.T. Pierson nu poate explica cu aceeași libertate concluzia lui contrară? Unde sunt, în această discriminare, imparțialitatea, corectitudinea, umilința, dragostea pentru adevăr de dragul adevărului care ar trebui să îi caracterizeze pe toți copiii lui Dumnezeu și mai ales pe cei care au responsabilitate în Casa Lui?

Plângerea amintită a devenit demult un fel de gândire bine înrădăcinată, cum este și mesajul trimis acum de tine cu exemple de la iubiții tăi frați. Ei spun că exprimarea vederilor diferite creează o „situație dificilă”, deoarece alți frați îi învață pe oameni în mod diferit și este păcat să se creeze discuții. Nu ar fi însă nicio situație dificilă dacă iubiții frați care susțin vederile populare nu ar manifesta intoleranță față de orice altă învățătură. Ei pretind dreptul ca numai opiniile lor să se facă auzite în adunări. Această pretenție nu poate fi în niciun fel acceptată. Nu este confirmată nici de Scriptură, nici de vremurile înfloritoare de la început ale adunărilor pe care le iubim.

Mai întâi, ce spune Scriptura? Suntem cu toții ferm de acord că învățăturile care vorbesc într-un mod depreciativ de Persoana, Slujba și Lucrarea Domnului Isus Cristos nu sunt deloc creștine, și de aceea cu niciun chip nu trebuie să li se dea loc în strângerile creștinilor (2 Ioan 10). Dar cum se proceda în zilele apostolilor în cazul chestiunilor mai mărunte, dar totuși importante în măsura lor? În Fapte 15:1 ni se dă un exemplu izbitor și crucial. Scrie: „Câțiva oameni veniți din Iudeea (în Antiohia) învățau pe frați și ziceau: «Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.»”

Aceasta era ceva fundamental pentru problema mântuirii și de aceea are o importanță mult mai mare decât orice alt subiect legat de interpretarea profețiilor.

Și totuși nu ni se dă niciun indiciu că frații bătrâni din Antiohia le-ar fi spus acestor oameni că nu trebuie să-și expună vederile, pentru că nu erau general acceptate și creau „o situație dificilă”, provocând discuții. Din contră, se arată clar că „a avut loc un schimb viu de păreri și întrebări”, până când subiectul a fost adus în atenția celor din Ierusalim. Dacă ne gândim puțin, vom observa că astfel de discuții, nu numai că nu au fost dificile și ofensatoare, ci mai degrabă au fost în mod deosebit intenționate să clarifice subiectul, să lumineze mințile și astfel să ducă la sporirea cunoștinței și la stabilirea adevărului.

Cu ani în urmă, un învățător biblic a expus în Bristol vederi populare. Nu s-a adus nicio obiecție la spusele lui, deși majoritatea conducătorilor adunării din acel oraș avuseseră întotdeauna păreri diferite de acestea și ar fi putut insista asupra lor, dacă ar fi avut atitudinea oponentilor lor. După aceea însă, James Wright și G.F. Bergin au vorbit adunării, arătând că ei vedeau că învățătura Scripturii era cu totul alta. Făcut în puterea harului, acest lucru nu a cauzat niciun rău, ci mai degrabă a dus la un exercițiu sănătos al minții.

Lucrurile s-ar petrece în același fel dacă vederile diferite cu privire la botez ar fi dezbătute. Nu pot să-mi imaginez nimic mai potrivit pentru a convinge pe mulți că botezul tuturor celor dintr-o casă nu este scriptural decât ca unul dintre cei mai buni susținători ai acestei învățături să spună tot ceea ce se poate spune în favoarea ei. E posibil ca unii, puțini, să fie convinși, așa cum sunt unii astăzi, prin învățătura privată pe care au primit-o; dar părerea majorității s-ar schimba când s-ar vedea cât de puțin este acel „tot” care se aduce ca argument.

Suprimarea unei învățături creează, printr-un proces inerent minții omenești, suspiciunea că aceasta conține cu siguranță ceva, altfel oponentii ei nu ar fi așa de speriați de ea. Lucrul acesta dă naștere la o oarecare simpatie față de susținătorii ei și față de vederile lor neacceptate și predispune la luarea în considerare în mod favorabil a învățăturii respective. Libertatea de exprimare previne acest pericol, iar prezentarea, cu har, a adevărului aflat de cealaltă parte a baricadei are un efect și o binecuvântare mai mari prin faptul că ascultătorul este pus în temă în legătură cu aspectele controversate ale unui subiect.

Să revenim la Fapte 15. Când subiectul a fost dezbătut la Ierusalim, a existat aceeași libertate de exprimare. „Unii din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat” și și-au susținut părerea lor legalistă (versetul 5). Totuși, apostolii nu au curmat expunerea acestor păreri false, ci dezbaterea amănunțită a subiectului a dus în mod corespunzător la o decizie unanimă (versetul 25). În acest fel s-a ajuns la adoptarea gândului lui Dumnezeu și, de asemenea, cei ce au fost rătăciți înainte au fost izbăviți din rătăcirea lor.

Dacă s-ar afirma că acest subiect în particular nu a fost clarificat până acum și că e nevoie de discuții pentru a se ajunge la o concluzie corectă, răspunsul este că exact aceasta este poziția cercetării profetice; căci „cunoaștem în parte și profețim în parte”. Editorul cărții *The Letters and Papers of Viscountess Powerscourt* (Scrisorile și notițele vicontesei Powerscourt), în a cărei casă s-au apucat să țină studii profetice Frații de la început, a scris în 1838, pentru a explica de ce a inclus vederile ei asupra profețiilor, următoarele:

„Cu siguranță nu voi face ce au făcut unii, pe care îi stimez – nu voi publica părerile altora privitoare la principiile fundamentale ale Evangheliei, dacă le consider eronate. Dar voi publica părerile altora cu privire la perspectivele viitoare ale Bisericii, chiar dacă le-aș considera greșite; deoarece cred că primul subiect este vital și că a greși cu privire la el este deosebit de periculos, în timp ce nu cred același lucru despre al doilea subiect. Consider că întreaga Biserică a lui Cristos este într-un mare întuneric în privința profețiilor și, într-o măsură mai mare sau mai mică, greșește cu privire la ele; de asemenea consider că cel mai bun mod de a corecta erorile și de a obține mai multă lumină este încurajarea discuțiilor libere pe acest subiect. Pentru a atinge această țintă, este esențial să nu greșim calea. Dar nu este esențial să avem așteptări corecte cu privire la ceea ce vom găsi odată ajunși la țintă. Cei care sunt pe cale vor ajunge la țintă, și atunci toate greșelile lor cu privire la ea vor fi îndreptate.”

În acele zile de început, libertatea discuțiilor și a expunerii a fost păstrată între Frați și a avut loc un progres benefic în cunoaștere. Din rândul acelor Frați s-au ridicat mari deschizători de drumuri și lideri în studiul Bibliei. Dar a venit, din nefericire, acea perioadă menționată, când, încetând să mai fie cercetători ai Cuvântului, Frații au devenit dogmatici, fiecare susținându-și propria interpretare; atunci a încetat înaintarea. Este dureros de adevărat că timp de aproape șaptezeci de ani, sau mai mult, frații nu au adăugat nimic concret la înțelegerea scripturilor profetice. Cineva care analizează cu atenție cartea lui B.W. Newton, *Thoughts on the Apocalypse* (ed. 1, 1843; ed. 2 1853 - Gânduri asupra Apocalipsei), în care se susține că Biserica va trece prin Necaz, și cartea lui William Kelly, *Lectures on the Revelation* (Bible Treasury 1853, 1859; ed. 1, 1861 - Predici asupra Apocalipsei), în care se susține contrariul, nu cred că va mai dobândi multe cunoștințe din ceea ce a apărut după aceea, de fiecare parte a baricadei.

Școala de interpretare „viitoristă” a profețiilor a fost, practic, împărțită până acum între aceste două curente, iar dezbaterile a ajuns demult într-un punct mort. După o sută de ani de controversă nu s-a făcut niciun demers pentru descoperirea greșelilor de interpretare care au dus la această divergență. Armonizarea vederilor

ar da speranța că Scriptura a început să fie înțeleasă, dar aceasta este o perspectivă la fel de îndepărtată ca la început. Starea aceasta de lucruri e regretabilă, dar ea va continua până când intoleranța din ambele tabere va ceda în fața unei căutări noi, smerite după mai multă lumină, căutare însoțită de disponibilitatea de a renunța, atunci când e nevoie, la opiniile îndrăgite și de a accepta idei noi, atunci când ele sunt dovedite prin Scriptură. Următoarele cuvinte, profund răscolitoare, îi aparțin unui învățător biblic deosebit de capabil, dr. F.J.A. Hort:

„A fi incapabil să fii dezvățat înseamnă a fi incapabil să înveți. Iar când încetăm să învățăm, abandonăm orice cunoaștere vie și vitalizantă pe care am deținut-o până atunci... Crezurile vrednice să fie numite crezuri trebuie cumpărate cu sudoarea frunții. Concluziile facile care sunt acceptate pe baza unor temeieri preluate de la alții, ocolind truda și responsabilitatea gândirii, pot sau nu să coincidă cu adevărul; însă oricum ar fi, au puțin sau nimic din puterea lui.” (The Way, the Truth, the Life, Intr. - Calea, Adevărul, Viața. Introducere)

Oare nu arată această ultimă afirmație că, în privința profețiilor situația a stat în felul următor: noțiuni gata formulate și îndelung propagate au fost acceptate cu ușurință, fără să aibă loc o examinare individuală atentă a naturii lor și, la fel de vital, a roadelor lor sau a susținerii lor de către Cuvântul lui Dumnezeu? Cea mai sigură cale de a pune capăt acestui obicei facil și dăunător al minții ar fi practicarea schimbului liber de vederi de către cei care studiază cu seriozitate aceste subiecte; căci prezentarea de idei noi, chiar dacă, după o examinare corespunzătoare, ele nu sunt acceptate, îndeamnă întotdeauna la o cercetare generală și duce la antrenarea minții, nelăsând-o într-o stare de pasivitate.

Acest lucru este deosebit de important mai ales acum, când răspândirea educației, precum și deplasările mai ușoare au dat naștere în lume la un schimb generalizat de idei și la o atitudine de cercetare a lucrurilor care înainte erau acceptate în mod pasiv sau care nu erau luate în considerare. În lumea gândirii, ca și în alte domenii, autoritatea are un rol mai mic decât înainte: aproape oricine pune la îndoială aproape orice. Învățătorii creștini nu ar trebui să ignore acest lucru. Să nu presupună că generația mai tânără acceptă pur și simplu afirmații, oricât de frecvent și de convingător ar fi făcute. Nu este așa. Cineva care este înțeleghător, și nu dogmatic, întâlnește peste tot un interes față de profeții sau alte subiecte. Chiar dacă o afirmație a fost făcută de o mie de ori pe parcursul a o sută de ani, ea nu este nici mai adevărată, nici mai puțin adevărată decât prima dată când a fost făcută și este necesar ca veridicitatea ei să fie dovedită din Scriptură. Învățătorii biblici trebuie să aducă aceste dovezi, altfel sunt discreditați (chiar dacă în tăcere) în mințile celor preocupați de adevăr.

Marile schimbări globale de după război au sporit mult interesul cu privire la viitor, precum și îndoielile legate de vederile populare. Căci credințioșii s-au trezit aruncați, la scară generală, într-un vârtej de evenimente din lume, lucru care, într-un fel, nu pare să fie în armonie cu așteptările liniștite în legătură cu Biserica lui Dumnezeu, care au fost predominante timp îndelungat. De exemplu, s-a afirmat în mod axiomatic, și astfel fără a se cere vreo dovadă reală și fără a se admite vreo îndoială, că, întrucât Biserica lui Dumnezeu este în mod deosebit obiectul harului lui Dumnezeu, ar fi în întregime nepotrivit și chiar imposibil ca Necazul cel mare să se abată asupra ei; că pur și simplu ea trebuie să fie luată la cer, fiecare membru al ei, înaintea aceluși moment. Și totuși, chiar sub ochii noștri, sute de mii de credințioși din Rusia au fost persecutați cu înverșunare, chiar până la moarte, iar în alte țări, mai apropiate de noi decât Rusia, spiritul de prigoană se amplifică constant. Este evident că acesta nu este „Necazul cel mare”; dar faptul că din nou s-au abătut asupra sfinților, la o scară atât de mare, astfel de lucruri îngrozitoare, impune minților serioase îndoieli puternice cu privire la corectitudinea principiului menționat. Căci dacă este potrivit gândului lui Dumnezeu ca unii din Biserica Lui să sufere în aceste vremuri, de ce nu ar fi potrivit ca alți membri ai ei să sufere în timpul anticristului?

Așa funcționează mintea omului, iar iubii frați ar trebui să conștientizeze cu adevărat că simpla afirmare și reafirmare a părerilor lor nu este convingătoare; și, de asemenea, să ia în considerare faptul că înăbușirea tacită a cercetării printr-o demonstrație de autoritate sau prin învinuiri nu va face altceva decât să stimuleze cercetarea, să încurajeze nemulțumirea și să ducă ușor la pierderea de către adunări a bărbaților tineri și capabili, tocmai acea categorie care, datorită înclinației serioase spre cunoașterea adevărului și datorită independenței de gândire, va fi indispensabilă adunărilor atunci când noi, cei care suntem mai în vârstă, va trebui să depunem armele.

Consider că aceasta este unul dintre cele mai serioase aspecte care trebuie luate în considerare. Cunosându-mi propria inimă, știu cât de ușor poate fi întreruptă legătura cu viața de adunare. Ar fi fost foarte natural pentru mine ca, din pricina tratamentului de care am avut parte, să mă depărtez, dacă inima mea nu ar fi fost demult capturată de principiile divine ale Casei lui Dumnezeu; astfel, loialitatea față de Capul Casei m-a ținut acolo unde aceste principii sunt mai bine respectate decât în alte părți. Dar mulți frați mai tineri nu văd încă datoria de a adera în acest mod la principiile Bisericii, sau că acestea sunt cu adevărat mai importante cauzei lui Cristos decât faptul de a ne bucura de ceea ce par a fi sfere de slujire mai întinse și mai ușoare. Este neînțelept, ba chiar rău, să le cerem

o limitare mai severă decât cea cerută de Cuvântul lui Dumnezeu, înăbușind cercetarea și interzicând dezbaterile subiectelor care nu sunt vitale pentru credință. De mult mai multe ori decât ne închipuim, creștinii tineri, frați și surori, se tem să-și arate îndoielile sau întrebările cu privire la subiecte profetice, și nu numai, temându-se, nu fără motiv, de a fi suspectați ca posibili eretici. Când aceștia ajung la concluzii diferite de părerea comun acceptată, fie își ascund vederile pentru a ocoli necazurile, fie sunt gata să meargă unde este mai multă toleranță; în ambele cazuri, atât adunarea, cât și ei înșiși suferă pagubă. Am întâlnit situații din acestea, legate de subiecte precum rugăciunea publică a femeilor sau posibilitatea existenței „darurilor” supranaturale. Lipsa de libertate din mijlocul nostru a făcut ca alte grupuri de credincioși să profite de pierderea noastră.

Pe de altă parte, este ușor de crezut că lipsa aceasta de libertate îi descurajează pe unii să vină în mijlocul nostru, deși ei ar fi un câștig real în slujirea Cuvântului și în viața adunării.

Sunt foarte conștient și foarte recunoscător că nu toți cei care susțin puternic vederile profetice populare sunt înverșunați împotriva altor păreri și a celor care le susțin. Din partea multora primesc multă dragoste, lucru pe care îl apreciez profund, dar afecțiunea lor creștină este manifestată în ciuda crezului lor profetic, și nu ca rezultat al lui. Ea ar continua să existe chiar dacă aceste vederi s-ar schimba, fiind independentă de ele.

Iar acei frați preaiubiți care nu sunt plini de supărare ar trebui să-și cerceteze inimile ca să vadă dacă nu sunt cumva intoleranți, neîngăduind, în măsura în care stă în puterea lor să facă asta, să se vestească alte vederi. Motivele li se pot părea excelente și esențiale. Se tem sincer că chivotul adevărului se va dezechilibra dacă nu îl sprijinesc prin râvna lor. În această discuție încerc să demontez atât motivele, cât și temerile lor; să arăt că primele sunt nefundamentate, iar cele din urmă sunt inutile, și că Scriptura, rațiunea și o zidire reală necesită tocmai acea libertate de exprimare a învățătorilor serioși și spirituali pe care ei nu îi acceptă.

Frații convinși de răpirea post-tribulaționistă ascultă în tăcere părerile populare. Ani îndelungați, mulți dintre noi am ascultat în același fel afirmații înverșunate și dogmatice, pe care le considerăm regretabile. Credem că am putea arăta cu ușurință că ele sunt contrare Cuvântului și am încerca să facem aceasta, spre folosul general, dacă nu ne-am teme că am provoca ostilitatea carnală și conflictul pe care l-am experimentat până acum, ceea ce nu ar fi spre folosul general. Ce lipsește în discernământul și atitudinea atâtoro dintre iubiții noștri frați care susțin vederile populare, încât nu pot găsi același har și nu pot arăta aceeași răbdare? Trebuie să afirmăm deschis că școala lor de interpretare și-a menținut

poziția dominantă timp de aproape un secol nu prin greutatea argumentelor sau prin expuneri corecte, ci, în principal, printr-un soi subtil de terorism, profitând de temerile celor slabi și, de asemenea, de îngăduința celor puternici care, deși erau de altă părere, nu au dorit să provoace disensiunile nesfinte la care se puteau aștepta. Acesta este un fapt, chiar dacă s-a întâmplat în mod inconștient.

Un alt rezultat dăunător al acestei situații începe să fie recunoscut acum, și anume că subiectul atât de important al nădejzii binecuvântate este omis din slujire în adunări. Aceasta este o pierdere incalculabilă, dar inevitabilă dacă întreaga poziție nu se schimbă. Dogmaticii sunt mai mult sau mai puțin conștienți că nu se mai pot baza pe acceptarea aproape servilă a simplelor afirmații. Mai mult, unii învățători nu mai sunt atât de siguri, cum credeau că au fost cândva, cu privire la anumite puncte și, având îndoieli în mintea lor, procedează înțelept nespunând multe. Cei care au crezuri clare, pe care le considerăm vrednice de a fi declarate, se abțin să le spună fie pentru că li s-a cerut asta, fie din frica, amintită anterior, de a provoca conflicte. Se pare că nu este nicio altă cale pentru ca această temă importantă să fie repusă în locul care i se cuvine decât aceea de a se acorda fiecărui învățător recunoscut din punct de vedere spiritual libertatea de a arăta ceea ce el a înțeles din Cuvânt, ceilalți rămânând să judece spusele lui.

Un rezultat similar, dar cu urmări mai extinse este acela că mari porțiuni din Cuvântul lui Dumnezeu sunt neglijate. Bună parte din instrucțiunile date de Domnul însuși; avertizările adresate de Pavel celor trei biserici cu privire la posibilitatea de pierdere a moștenirii (1 Corinteni 6, Galateni 5, Efeseni 5); cele cinci avertizări lungi și pline de greutate din Evrei; cuvintele solemne adresate celor șapte biserici (Apocalipsa 2 și 3) – toate acestea sunt exemple de pasaje neglijate. Din perspectiva vederilor populare, astfel de pasaje nu au un mesaj direct pentru copiii lui Dumnezeu și valoarea lor se pierde. Cei care vor să le aplice copiilor lui Dumnezeu sunt avertizați să nu o facă, pentru că aceasta îi va obliga la o revizuire inconfortabilă a părerilor îndrăgite, va genera conflicte, se vor simți muștrați în conștiința lor! Pentru unii, ca și pentru mine, se pune în mod serios întrebarea cât timp ne vom mai găsi justificare înaintea lui Dumnezeu pentru faptul că, de dragul unui armistițiu înșelător, trecem cu vederea o mare parte din sfatul Lui. Pare a fi la limita cu abordarea falsă a Cuvântului lui Dumnezeu atunci când se ignoră porțiuni întinse din el, căci învățătura proeminentă din pasajele tocmai menționate se regăsește în întregul Cuvânt. Cu ce drept învățătorii uneia dintre vederi pun această presiune pe credințioșii învățătorilor celeilalte vederi?

Din cauza aceleiași obstrucționări, teme importante prin care Dumnezeu a găsit plăcerea să dea multe informații sfinților săi, chiar dacă ele sunt împrăștiate

prin Cuvântul Lui, nu pot fi prezentate sfinților, din cauză că și acestea ar obliga revizuirea unor noțiuni demult încetățenite. Subiectul vast și lămuritor al judecății temporare a lui Dumnezeu, incluzând guvernarea judiciară actuală a cerului și a pământului de către conducători de rang angelic, este cheia pentru multe pasaje neclare; slujirea generală a îngerilor; starea și locul sufletelor în intervalul dintre moarte și înviere; vremea și condițiile scaunului de judecată al lui Cristos, împreună cu aspectele lui – acestea sunt câteva dintre temele de un interes viu și de o importanță practică profundă, care așteaptă o investigație mai amănunțită. Profețiile lui Daniel și cele din Apocalipsa trebuie să fie armonizate mai bine și atunci vor oferi și mai multă învățătură. Într-adevăr, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este inepuizabil, nu trebuie să-l tratăm ca și cum l-am fi epuizat, ci trebuie să mergem perseverenți înainte cu cercetările, indiferent ce revizuirii de opinii ar decurge din aceasta. Însă, pentru cei mai mulți, o astfel de cercetare, sau cel puțin expunerea rezultatelor ei, este interzisă în adunări din considerente menționate anterior. Evitarea de către creștini a unor mari părți și teme din Cuvânt este numai în folosul împărăției Diavolului.

Dacă frații bătrâni și-ar exercita autoritatea pentru a ține în frâu persoanele plictisitoare, care spun platitudini, și pe alții care irosesc timpul, nu ar sluji astfel mult mai eficient adevărului și sfinților decât împiedicând slujirea cumpătată, pătrunzătoare, numai pentru că ea nu este pe placul unora ale căror vederi le pune sub semnul întrebării sau ale căror conștiințe le tulbură? Și nu ar trebui ei, ca responsabili ai adunării, să arate aceeași considerație pentru părerile celor care ar dori cu sinceritate mai multă lumină asupra pasajelor neglijate din Scriptură, dar care ridică cele mai multe întrebări, sau a celor care au ajuns la concluzia că vederile opuse sunt benefice? Numărul acestora crește; este corect și în spiritul dragostei ca nevoile, dorințele și concluziile lor să fie ignorate și să fie în întregime preferată numai o școală de gândire? Convingerile adeptilor acesteia din urmă sunt, fără îndoială, puternice și sincere, dar la fel sunt și ale noastre. Este cu adevărat o chestiune de manifestare a unei suficiente bunăvoințe pentru a lăsa să fie cunoscută și vederea celorlalți. Ar fi de neiertat să li se ceară să renunțe la vreun aspect esențial al credinței Evangheliei; însă este rezonabil să le sugerezi să renunțe de bunăvoie la o poziție sau la un privilegiu pe care nu ar fi trebuit niciodată să-l ocupe. Suprimarea minorităților nu este niciodată bună, corectă sau înțeleaptă. În lume, acest lucru produce întotdeauna un dezastru total, și este cu atât mai greșit în biserică.

Este nevoie ca frații responsabili din fiecare adunare să cântărească întreaga problemă înaintea Domnului și apoi să decidă ca, în sfera lor locală, să fie o libertate

reală pentru orice expunere sănătoasă a Cuvântului, în granițele adevărului vital; de asemenea, să fie aceeași libertate și pentru alți frați plini de har ca să-și poată exprima părerile diferite, pe baza Cuvântului; iar constrângerea să fie exercitată imparțial asupra oricărui om, din orice școală de gândire, care slujește într-un mod dăunător fie în aspectele practice, fie în cele duhovnicești.

Dreptul bătrânilor de a restricționa slujirea este strict limitat. Potrivit cu ceea ce scrie în 1 Timotei 1:3-5, el se aplică celor care nu împart sfinților hrana care contribuie la creșterea credinței, ci mai degrabă se ocupă de mituri și genealogii nesfârșite, subiecte care nasc numai întrebări fără răspuns și sterile. Dar, pe de altă parte, nu li se dă niciun drept să refuze ceea ce promovează dragostea, o conștiință bună și credința, pentru că tocmai acestea reprezintă scopul slujirii. Potrivit cu ceea ce scrie în Titus 1:10-16, trebuie închise gurile celor care nu se supun rânduielii și nu o încurajează, ci sunt nesupuși; ale celor care buimăcesc familii întregi și fac aceasta de dragul unui câștig financiar. Aceștia trebuie muștrați aspru, dar nu numai pentru a fi reduși la tăcere, ci și în speranța că, acceptând muștrarea, vor deveni sănătoși în credință și, astfel, vor fi folositori bisericii.

Este imposibil să aplici pasaje ca acestea învățătorilor serioși, folositori, calificați de Dumnezeu, numai pentru că vederilor lor asupra profeției, răsplătii, pedepsei, ca să nu pomenim teme mai puțin importante, nu coincid cu cele ale vreuniei din școlile de interpretare care sunt populare la un moment dat. Prin urmare, orice astfel de restricționare trece dincolo de autoritatea conferită de Domnul conducătorilor din Casa Lui.

Aceasta ridică o problemă serioasă, și anume aceea că o astfel de restricționare neautorizată este îndreptată, în cele din urmă, împotriva însuși Duhului lui Dumnezeu, care acționează în interesul Domnului. Dacă s-ar cerceta îndeaproape, s-ar vedea că, pe o perioadă îndelungată, tocmai acea libertate a Duhului în asigurarea și controlul slujirii, care a fost subiectul și trăsătura principală a învățaturii noastre, a fost, în practică, îngrădită și negată prin restricții nejustificate impuse slujitorilor Lui.

În ultima vreme, această îngrădire s-a extins foarte mult prin generalizarea acceptării la amvon doar a vorbitorilor invitați. În adunările care au mai rămas deschise, bătrânii au eșuat în împlinirea a ceea ce este datoria lor, și anume de a-i ține în frâu pe cei care vorbesc în van, în timp ce sunt gata să-i împiedice să vorbească pe acei oameni evlavioși în privința cărora Dumnezeu nu le-a dat autoritate să acționeze. În consecință, aceștia din urmă stau deseori tăcuți, iar cei din prima categorie își afișează cu îndrăzneală golițiunea vorbelor, în ambele

cazuri rezultatul fiind sărăcia slujirii și lipsirea sfinților de hrana spirituală necesară.

Această situație i-a condus pe mulți la strategia lumească, nescripturală a organizării slujirii, nimicind prin asta însăși mărturia pe care adunările creștine au fost menite să o arate lumii, și anume că „Dumnezeu este în mijlocul vostru în adevăr”, stabilind ordinea și înzestrând cu autoritate pe cei din Casa Lui. În urma acestei restricționări a Duhului lui Dumnezeu rezultă inevitabil faptul că bisericile devin mai sărace din punct de vedere spiritual, deși de multe ori se automăgulesc că sunt bogate, și asta numai pentru că sunt mulțumite cu slujirea de care au parte, întrucât ea este urmarea propriei lor alegeri. Este adevărat că Dumnezeu Se retrage din templul Lui ezitând, încet, în etape (Ezechiel 9:3; 11:22-23) și că, atât timp cât zăbovește, se mai vede ceva din slava Lui, se mai poate experimenta o măsură din binecuvântarea Lui. Dar dacă slava apune, putem fi siguri că se va lăsa noaptea; dacă Duhul este întristat în mod repetat, în cele din urmă va fi stins; și în final (Apocalipsa 3:20) Domnul va ajunge în afara ușii, aceasta fiind închisă înaintea Lui de către cei care declară cu tărie: „Noi suntem poporul Domnului!”

Ne bucurăm pe bună dreptate că în adunări sunt încă multe lucruri care sunt din Domnul și care arată prezența și harul Lui. Însă, la modul general, este evident că nu mai suntem ce eram odată în privința sfințeniei și a energiei spirituale. Factorii acestei decăderi, legați de subiectul dezbătut, au fost enumerați aici. Vor fi luați în considerare în mod liniștit și imparțial? Vor fi dintre aceia care să fie convinși? Și vor fi ei apoi suficient de credincioși lui Cristos și Bisericii Lui ca să acționeze pe baza convingerilor lor? Să dea Bunul Dumnezeu să fie așa, pentru Numele și slava Lui, căci chestiunea este arzătoare.

Care este urgența situației? Dacă acest apel la libertatea nou-testamentală ar fi fost scris de un tânăr, cu siguranță s-ar fi găsit unii care să insinueze că autorul e doar nerăbdător să își expună public părerile lui îndrăgite sau că țintește posibilități de a predica sau de a obține un câștig financiar. Însă pentru mine, fiecare an diminuează importanța libertății de slujire. Având în urmă patruzeci și cinci de ani de slujire publică, anii care mi-au mai rămas cu siguranță că sunt mult mai puțini. Deja nu mai pot aspira să fac ce am făcut și sunt deschise mult mai multe uși decât cele pe care pot eu intra. Urgența situației decurge din starea și perspectivele generale ale poporului lui Dumnezeu, pe temeiurile indicate aici.

Deși zilele din urmă, așa cum sunt numite în Scriptură, nu au sosit încă, ele sunt foarte aproape. Oricum, perioada actuală este suficient de periculoasă pentru viața spirituală și morală, încât să necesite un imbold mult mai puternic

la consacrare și o avertizare împotriva abaterii de la cale decât ceea ce au oferit vederile predominante de până acum asupra viitorului. În perioada liniștită pe care unii și-o pot aminti era destul de ușor să vorbești senin despre „vremurile periculoase”, despre „zilele din urmă” și despre „Necazul cel mare”; învățătorilor biblici le era ușor să-și asigure propriile suflete și ascultătorii că nu există niciun temei de îngrijorare, deoarece era sigur că întreaga Biserică va fi luată la cer înainte de venirea acelor zile îngrozitoare. Dar această atitudine de automulțumire nu aprinde văpăi în suflet, nici nu îl pregătește pe creștin pentru credincioșie și suferință într-o perioadă de mari răsturnări globale. Este nevoie de ceva mult mai puternic și mai profund care să ne susțină în aceste zile când națiunile sunt pline de semne prevestitoare de rău și, ca urmare, pline de suspiciuni una față de alta, când obligativitatea serviciului militar este impusă cu asprime în tot mai multe țări, când guvernele îngrădesc tot mai mult și apoi suprimă adevăratul creștinism.

Biserica lui Dumnezeu are acum o nevoie imperioasă de oameni capabili să arate fără frică ce spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la viitor, ca să poată fi călăuziți creștinii prin dificultăți și pericole, prin încurcături și primejdii; de asemenea, să arate cum pot creștinii să fie credincioși și sfinți; să arate care va fi răsplata cerească; să fie capabili să arate și care vor fi pedepsele dureroase pe care vor trebui să le îndure creștinii dacă nu Îi sunt credincioși lui Cristos și cuvântului răbdării Sale. Aceasta necesită însă o cercetare profundă a Cuvântului adevărului, eliberată de prejudecățile și piedicile vederilor preconceptuate de interpretare. E nevoie de râvnă și curaj, iar aducerea la cunoștință a rezultatelor necesită libertate de exprimare, pentru ca sfinții să aibă de câștigat. Din acest motiv s-a făcut prezentul apel la libertatea dată de Dumnezeu.

Cei care au citit istoria Bisericii știu că mult prea multe mișcări care au fost inițiate de Dumnezeu au ajuns, mai devreme sau mai târziu, să fie oprite prin unul și același mijloc. Lumina proaspătă și adevărul dobândite din Scriptură la început, care, prin punere în practică, au adus libertate și trezire, sunt în cele din urmă sistematizate într-un crez sau într-o învățătură. Aderenții zeloși ai acelei învățături nu vor permite nicio abatere de la ea – ea devine un test de ortodoxie în acea sferă. Libertatea este sugrumată, progresul încetează, mișcarea se oprește și urmează paralizia și moartea. Oare acest fenomen își va găsi exemplificarea și în adunările Fraților deschiși? Da, dacă nu va surveni schimbarea propusă aici, pentru că procesul deja a început demult. Menținerea ortodoxiei profetice populare poate duce la moartea spiritualității. Mișcarea liberă este esențială

pentru sănătate. Numai moartea este nemișcată. Dorința puternică a inimii mele este să fim feriți de această stare și de aceea îndrăznesc să vă transmit aceste considerații ție și fraților tăi, fiind sigur de atenția voastră sinceră și plină de înțelegere. Harul Domnului Isus Cristos să fie cu voi toți.

Al tău în dragostea Lui,

G.H. Lang